

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/35/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123011191
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8123011191.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.L.M., MBA na neverejnom zasadnutí konanom dňa 31. októbra 2023, v trestnej veci obv. A. B. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona, o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/45/2023 zo dňa 19. júla 2023 takto

rozhodol:

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť prokurátora.

odôvodnenie:

O d ô v o d n e n i e

Samosudca Okresného súdu Prešov uznesením sp. zn. 1T/45/2023 zo dňa 19. júla 2023 podľa § 241 ods. 1 písm. f/ Trestného poriadku odmietol obžalobu prokurátorky Okresnej prokuratúry Prešov zo dňa 12.07.2023, podanú dňa 13.07.2023 pod č. 2Pv/702/22/7707-20 na obvineného A. B., nar. XX.XX.XXXX na tom skutkovom základe, že

od mesiaca január 2016 až doposiaľ v obci B. C. D., okr. E. a inde, si ako biologický otec úmyselne neplní zákonom stanovenú vyživovaciu povinnosť na svoje deti a to F. F. B., nar. XX.XX.XXXX a G. H. B., nar. XX.XX.XXXX, hoci k tejto vyživovacej povinnosti bol zaviazaný rozsudkom Okresného súdu Prešov pod č.k.: 13C/87/2008-144 zo dňa 21.06.2010, právoplatným dňa 23.10.2010 a vykonateľným dňa 16.11.2010 tak, že na výživu F. F. B. má prispievať sumou 270,-Eur mesačne a na G. H. B. sumou 230,-Eur, ktorú je povinný poukazovať vždy do 15-tého dňa toho - ktorého mesiaca vopred k rukám matky I. G. B., nar. XX.XX.XXXX, pričom za uvedené obdobie dlhuje na bežnom výživnom u F. F. B. sumu najmenej 24.300,-Eur a G. H. B. sumu najmenej 20.700,- Eur,

a vec vrátil prokurátorovi.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal sťažnosť prokurátor, v ktorej po rekapitulácii odôvodnenia napadnutého uznesenia mimo iného uvádza, sa nestotožňuje s napadnutým uznesením. Ako vyplýva z vyšetrovacieho spisu, sp.zn.: ČVS:ORP-1071/1-VYS-PO-2018, ktorý bol dňa 12.07.2023 predložený na súd spolu s obžalobou pod sp.zn.: 2 Pv 702/22/7707-20, v danej trestnej veci na základe trestného oznámenia I. G. B., bolo dňa 17.08.2017 podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie A. B., nar. XX.XX.XXXX za prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko menovaný si neplnil vyživovaciu povinnosť voči svojim dvom maloletým deťom, v zmysle tam uvedeného rozsudok okresného súdu. Z uvedeného vyšetrovacieho spisu vyplýva, že v roku 2018 bola realizovaná právna

pomoc do C., kde sa mal menovaný obvinený zdržiavať na troch adresách (v J. na adrese: K.@X X K. L. XX, XXXXX M.), výsledky právnej pomoci boli negatívne. Taktiež bol zisťovaný pobyt obv. A. B. na troch adresách, kde sa menovaný obvinený už nezdržiaval, jeho pobyt a pohyb bol neznámy. Boli vykonané lustrácie na menovaného obvineného na území Slovenskej republiky, ako aj v N. republike, či sa náhodou nenachádza vo väzbe, vo VTOS, pričom výsledky lustrácii boli taktiež s negatívnym výsledkom. Prostredníctvom Ministerstva vnútra SR, PPZ, Úradu medzinárodnej policajnej spolupráce, Národnej ústredne INTERPOL bolo zaslané dožiadanie INTERPOLU Wiesbaden a Zahreb, kde INTERPOL O. oznámil, že osoba s údajmi „A. B.“ nar. XX.XX.XXXX bola chorváckym občanom do roku 2005, pričom nedisponujú poznatkom o jeho súčasnom mieste pobytu a o jeho občianstve. Odpoveď od INTERPOLU Wiesbaden nebola obdržaná. Informácie o pobyte menovanej osoby boli zisťované v priebehu rokov 2018-2019, kde opätovne 20.02.2019 bola od INTERPOLU Zahreb obdržaná správa, že menovaná osoba sa v C. zdržiavala taktiež na adrese M., M. XX, kde býval od 01.11.2007 do 21.07.2009, potom bol prihlásený ešte na ďalších dvoch adresách v M., avšak podľa registra obyvateľov sa dňa 19.02.2016 z mesta M. odhlásil na neznáme miesto. Mal žiť v roku 2017 so svojou priateľkou G. P. a ich spoločným dieťaťom na adrese J., K. X, kde sa však už v roku 2018 nezdržiaval. Toho času má už nemecké občianstvo a zmenil si meno „B.“ na „B.“ Miesto jeho pobytu nie je známe. Dňa 26.11.2018 bolo vyhlásené pátranie po obv. A. B. na území SR a dňa 12.04.2019 bol sudcom pre prípravné konanie pod sp.zn. 3Tp/49/2019 vydaný podľa § 73 ods. 1 Trestného poriadku príkaz na zatknutie obv. A. B.. V roku 2020 bola obdržaná správa z PPZ, Národnej ústredne SIRENE Bratislava, že obv. A. B. by sa mal zdržiavať na adrese L. M. XX, M. (u rodiny „B.“), preto bola vyšetrovateľom PZ daná žiadosť na PPZ, Úrad medzinárodnej policajnej spolupráce, Národnej ústredne INTERPOL Bratislava na preverenie týchto skutočností, kde obratom dňa 22.01.2021 bola daná odpoveď, že je to adresa brata menovaného obvineného, kde sa obv. A. B. opakovane registroval bez toho, aby tam skutočne býval. K. B., ani jeho brat však na uvedenej adrese nebývajú, naposledy bol B. z tejto adresy odhlásený dňa 14.02.2019 na neznámu adresu. V roku 2021-2022 boli opätovne vykonané lustrácie ohľadne pobytu a pohybu obv. A. B., avšak s negatívnym výsledkom, preto mu bol opatrením sudcu pre prípravné konanie ustanovený z dôvodov uvedených v § 37 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku (konanie proti ušlému) obhajca a po vykonaní potrebných procesných úkonov bola podaná na súd vyššie spomínaná obžaloba. Je viac než jasné, že obv. A. B. má vedomosť o svojej povinnosti platiť výživné na svoje deti, menovanému boli dokonca zamestnávateľom sťahované zrážky zo mzdy, čo vyplýva z trestného oznámenia I. G. B., pričom menovaná poslednú platbu obdržala dňa 01.01.2016. Ďalšie platby už realizované neboli, lebo obv. A. B. na vlastnú žiadosť rozviazal pracovný pomer a doposiaľ sa zdržiava na neznámom mieste, teda vyhýba sa trestnému konaniu pobytom v cudzine a tým, že sa skrýva (často mení miesto svojho pohybu a pobytu). Čo sa týka skutočností ohľadne uplatnenia EVP a EZR, tieto zákonom dané právne nástroje nie je možné realizovať, nakoľko nie je známa konkrétna adresa pobytu obv. A. B. a pre vydanie EVP a EZP nepostačuje len tá informácia, že sa menovaný obvinený môže nachádzať v C. alebo v Q.. S poukazom na vyššie uvedené preto navrhol, aby uznesenie Okresného súdu Prešov bolo zrušené a vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd na základe tejto sťažnosti preskúmal podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť podala oprávnená osoba –prokurátor a to včas, pričom táto nie je dôvodná.

Ako z obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/45/2023 vyplýva, na tomto súde podala dňa 13.07.2023 prokurátorka okresnej prokuratúry obžalobu na obv. A. B. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom v tejto obžalobe.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že obžalobu odmietol a vrátil vec prokurátorovi, pretože dospel k záveru, že v prípravnom konaní došlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní k závažnému procesnému pochybeniu, a tým je nevykonanie výsluchu obvineného A. B., resp. nevykonanie pokusu obvineného A. B. vypočuť, keď napriek tomu, že z obsahu spisu vyplýva, že by sa mal zdržiavať v C., kde tiež, je známe posledné bydlisko jeho priateľky, pričom v rámci komunikácie s vykonávajúcim orgánom, je vhodné žiadať vykonávajúcí orgán o to, aby vykonali všetky lustrácie ohľadne jeho pobytu, resp. sa pokúsili o zistenie jeho pobytu, za účelom úspešnej realizácie výsluchu (alternatívne uviedli, že k tomu nemajú oprávnenie-ak nemajú). Uvedeným nevykonaním výsluchu resp., aspoň jeho pokusu došlo k závažnému procesnému pochybeniu, keďže úlohou OČTK je zadovážovať

podklady na objasnenie skutku v súlade so zákonom, pričom sa v praxi jedná o dôkaz, ktorý je vykonávaný vždy (s výnimkou konania proti ušlému) a ide o podstatný dôkaz z prípravného konania, v rámci ktorého obvinený môže využívať aj svoje práva podľa § 34 ods.1 Trestného poriadku, pritom OČTK majú k tomu k dispozícii právny nástroj - Európsky vyšetrovací príkaz, kde podmienky na jeho vydania sa javia byť splnené (§ 5 ods. 3 zákona o EVP). V danej veci síce bola vydaná žiadosť o právnu pomoc, ale ide o iný nástroj ako je EVP, navyše bola vydaná až v roku 2018, pričom v septembri 2020 bola zistená adresa jeho pobytu (neskôr preverená, bez pobytu obžalovaného a v septembri 2022 bol zistené meno jeho priateľky). Takisto v danej veci nebol vydaný EZR, kde tomu takisto nebránilo žiadne ustanovenie zákona, pričom z európskeho portálu elektronickej justície vyplýva, že neplatenie výživného je takisto v C. trestným činom. Až po vydaní a neúspešnej realizácii EZR je možné dôjsť k dôvodnému záveru, či sa obvinený trestnému konaniu vyhýba a tak začať konanie proti ušlému, kde práve vydanie EZR popri príkaze na zatknutie vytvorí dostatočnú záruku (napr. nález Ústavného súdu SR I. ÚS 15/2007 zo dňa 06.06.2007), že boli splnené podmienky pre postup podľa § 358 ods. 1 Trestného poriadku (§ 362 ods. 1 Trestného poriadku). Zároveň existencia EZR vytvorí možnosť, že pobyt obvineného bude zistený, a v prípade jeho nevydania do Slovenskej republiky, by sa úkony voči obvinenému mohli realizovať cez EVP. Uplatnenie EVP a EZR je v danom prípade o to viac žiadúce, keď obvinenému nebolo doručené ani uznesenie o vznesení obvinenia, čo implikuje záver, že o trestnom stíhaní jeho osoby vedieť nemusí. Vzhľadom nato, že nateraz neboli splnené podmienky na konanie proti ušlému, keďže sa nepostupovalo vydaním EZR, ako aj vzhľadom nato, že nebol vydaný Európsky vyšetrovací príkaz za účelom jeho výsluchu, došlo k závažným procesným pochybeniam, ktoré bránili obvinenému vykonávať jeho právo na obhajobu. Súd prvého stupňa ohľadne potreby vydanie EZR poukázal aj na vyjadrenie matky ako aj centra pre medzinárodnú ochranu detí, že sa môže nachádzať v C. alebo Q..

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnil súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd, prokurátor podá obžalobu príslušnému súdu, pripojí k nej spisy, ich prílohy a dôkazné predmety. O podaní obžaloby, ak nejde o konanie podľa § 204 ods. 1, upovedomí prokurátor obvineného, jeho obhajcu a poškodeného a ak je obvinený vo väzbe, aj ústav na výkon väzby.

Podľa § 235 písm. c/ Trestného poriadku, obžaloba musí obsahovať obžalobný návrh, v ktorom musí byť označený skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný, s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, ak ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným a aby bolo odôvodnené použitie určitej trestnej sadzby; ďalej sa uvedie právna kvalifikácia skutku s uvedením zákonného pomenovania trestného činu, o ktorý v tomto skutku ide, aj príslušné ustanovenie Trestného zákona a všetky zákonné znaky vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Podľa § 241 ods. 1 písm. f/ Trestného poriadku, obžalobu podanú na súde pre prečin a zločin s výnimkou obzvlášť závažného zločinu, za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej dvanásť rokov preskúma samosudca a podľa jej obsahu a obsahu spisu obžalobu odmietne a vráti vec prokurátorovi, ak zistí závažné procesné chyby, najmä porušenie práva na obhajobu.

Úvodom k uvedenej problematike je nutné konštatovať, že v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku (§ 358 a nasledujúcich) konanie proti ušlému možno vykonať proti tomu, kto sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva. Obvinený musí mať v konaní proti ušlému vždy obhajcu, ktorý má rovnaké práva ako obvinený. Konanie proti ušlému sa vykonáva na návrh prokurátora, ktorý môže podať už v obžalobe, alebo i bez takého návrhu na základe opatrenia predsedu senátu. Všetky písomnosti určené pre obvineného sa doručujú iba obhajcovi, predvolanie na hlavné pojednávanie a na verejné zasadnutie sa tiež vhodným spôsobom uverejní. Hlavné pojednávanie, prípadne verejné zasadnutie sa potom vykoná i v neprítomnosti obvineného, a to bez ohľadu na to, či sa obvinený o ňom dozvedel.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že právo obvineného byť prítomný na pojednávaní neznamena len jeho fyzickú prítomnosť, ale aj reálnu možnosť pojednávanie sledovať a aktívne sa ho zúčastniť. Právo obvineného byť prítomný na pojednávaní však nie je absolútne. Čo sa týka konania proti ušlému, tak čl. 6 Dohovoru zásadne nevylučuje konanie in contumaciam, nakoľko „nemožnosť kontumačného konania alebo konania v neprítomnosti by mohla paralizovať trestné stíhanie napr. tým, že by sa znehodnotili dôkazy, trestné stíhanie by sa mohlo premlčať, alebo by mohlo viesť k odopretiu spravodlivosti“ (Colozza c. Taliansko z 10. februára 1985). „Konanie v neprítomnosti zásadne nie je nezlučiteľné s čl. 6 Dohovoru, ak obvinený môže neskôr požiadať, aby súd rozhodol znova a po jeho vypočutí o oprávnenosti trestného obvinenia tak z hľadiska skutkového ako aj právneho“ (Poltimol c. Francúzsko z 23. novembra 1993).

Na to, aby mohlo byť vedené konanie proti ušlému sa tiež vyžaduje úmysel obvineného vyhýbať sa trestnému konaniu. V prípade obvineného však na podklade doteraz zabezpečených dokladov nemožno jednoznačne a s istotou hovoriť, že by sa vyhýbal trestnému konaniu, nakoľko tento ani nemá vedomosť o svojom trestnom stíhaní, ani o tom, že mu bolo vznesené obvinenie (uznesenie o vznesení obvinenia bolo doručené len ustanovenej obhajkyňi). Z materiálneho hľadiska je ale potrebné preukázať, že sa obvinený vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva. Páchateľ sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine najmä vtedy, ak opustí územie republiky, prípadne sa zdržuje v cudzine v tomto úmysle. V danom prípade sa obvinený zdržiaval v cudzine (C., príp. Q.) už pred začatím trestného stíhania, keď pracoval v C. republike. Z obsahu vyšetrovacieho spisu tiež vyplynulo, že obvinený sa dlhodobo zdržiava mimo územia Slovenskej republiky, pričom podľa informácií Centra pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže z 18.04.2023, by sa tento mal pravdepodobne nachádzať na území Q., kde bude centrum preverovať pobyt obvineného (viď čl. 120). Orgány činné v trestnom konaní napriek tejto informácii nevykonali žiadne ďalšie úkony smerujúce k zisteniu, či obvinený sa na území Q. aj skutočne nachádza. Prokurátor sa pri zdôvodnení svojej sťažnosti obmedzil iba na konštatovanie správ od INTERPOLU Wiesbaden a O., kde INTERPOL O. opakovane oznámil, že osoba s údajmi „A. B.,” nar. XX.XX.XXXX bola Q. občanom do roku 2005, pričom nedisponujú poznatkom o jeho súčasnom mieste pobytu a o jeho občianstve. Ide ale o správy z 19.11.2019 (čl. 48), z 22.01.2021 (čl. 68), z 10.06.2021 (čl. 78) a 21.09.2022 (čl. 85).

Ani skutočnosť, že obvinený si musí byť vedomý svojej povinnosti platiť výživné na svoje deti, ešte nezakladá motív obvineného, aby sa pobytom v zahraničí skrýval pred trestným stíhaním. Napokon ani z výpovede poškodených –F. F. B. a I. G. B., nevyplýva, aby mali na obvineného akýkoľvek kontakt, alebo vedomosť, kde býva či sa zdržiava (poškodená pri svojom výsluchu dňa 12.04.2023 len uviedla, že ju minulý rok kontaktoval nejaký policajt z C., že ho preverili, že je nejaký sociálny prípad, že žije v sociálnom byte a viac neuviedol a podľa syna- poškodeného, nevie kde sa otec – obvinený zdržiava, asi niekde v Q., prebýva po rôznych kamarátoch). Čiže ani tieto osoby nemohli hoc len ústne oznámiť obvinenému, že je voči nemu vedené trestné stíhanie na území Slovenskej republiky.

Konanie proti ušlému do značnej miery obmedzuje princípy spravodlivého procesu, preto musí byť vykonané iba na základe ústavnej zásady vyslovenej v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a nielen preto, aby vec bola urýchlene skončená. Uvedené požiadavky na možnosť konať proti ušlému, najmä záver o vyhýbaní sa obvineného trestnému stíhaniu, musí mať oporu v konkrétnych okolnostiach daného prípadu. V zásade však tieto (vyššie judikované) požiadavky a s nimi korelujúce povinnosti pre orgány činné v trestnom konaní a súd poskytujú dostatočné ochranné záruky pre obvineného pred zneužitím uvedeného inštitútu (resp. hrozbou zľahčenia si konania vykonaného v neprítomnosti obvineného) a je z nich zrejmé, že ich podstata spočíva v dôraze a dovolávaní sa (apele) voči orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu (v závislosti od konkrétneho štádia trestného konania), aby inštitút konania proti ušlému aplikovali reálne až po tom, ako využil všetky Trestným poriadkom dostupné procesné prostriedky smerujúce k zabezpečeniu obvineného na účely vykonania úkonov trestného konania.

Krajský súd pritom dáva ešte do pozornosti orgánom činným v trestnom konaní aj to, že objektom trestného činu zanedbania povinnej výživy je nárok na výživu, ktorý vyplýva zo Zákona o rodine. Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva v konaní páchatel'a, ktorý najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať iného alebo zaopatrovat' iného (§ 207 ods. 1 Trestného zákona) alebo v konaní páchatel'a, ktorý sa najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne vyhýba plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovat' iného

(§ 207 ods. 2 Trestného zákona). Zo subjektívnej stránky zavinenie vyjadrené vo forme „čo aj z neobanlivosti“ pripúšťa zavinenie nielen úmyselné, ale aj z neobanlivosti. Súd je v rámci trestného konania o trestnom čine zanedbania povinnej výživy samostatne, ako predbežnú otázku, povinný posudzovať otázku rozsahu vyživovacej povinnosti, pričom pri tomto posudzovaní nie je viazaný súdnym rozhodnutím, ktorým bola v občianskom súdnom konaní určená konkrétna výška vyživovacej povinnosti.

V trestnom konaní pred súdom sa uplatňuje zásada kontradiktórnosti konania, ktorá vo svojej podstate znamená diskusiu strán o predložených dôkazoch a argumentoch protistrany vo verejnom súdnom konaní, pred nezávislým súdom, ktorý je povinný rozhodnúť len na podklade dôkazov, ktoré boli pred ním bezprostredne vykonané. Povinnosť zisťovať skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, patrí orgánom činným v trestnom konaní, nie súdu (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku). Uvedené orgány obstarávajú dôkazy z úradnej povinnosti, pričom s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti, ktoré svedčia proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Súd nemá žiadnu povinnosť vykonávať dôkazy, pokiaľ ide o vinu, čo vyplýva celkom jednoznačne aj zo znenia základnej zásady trestného konania, uvedenej v § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Vykonávanie dôkazov na hlavnom pojednávaní je teda celkom jednoznačne prenechané v zmysle platnej právnej úpravy stranám (a nie súdu) s tým, že bežným by malo byť vykonávanie dôkazov stranami a len celkom výnimočne, by mal dôkazy vykonávať sám súd (pričom aj v takýchto prípadoch ide iba o fakultatívnu možnosť súdu - napríklad § 261 ods. 4 Trestného poriadku).

V danom prípade z vyšetrovacieho spisu nevyplývajú žiadne poznatky o možných príjmoch obvineného a konajúci súd by teda ani nemohol predbežnou otázkou určiť minimálnu výšku vyživovacej povinnosti, aby mohol v súdenom období spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností konštatovať zavinené neplnenie vyživovacej povinnosti. Od januára 2016, od kedy je v obžalobe ustálený začiatok páchania stíhaného skutku, však nie sú v spise žažurnalizované žiadne doklady týkajúce sa možnosti a schopnosti obvineného plniť si vyživovaciu povinnosť. Orgány činné v trestnom konaní nepredložili žiadne doklady týkajúce sa prípadných možných príjmov obvineného, jeho majetkových pomerov, ani akýkoľvek doklad o možnom poberaní sociálnej dávky, rovnako tak nepredložil dôkazy týkajúce sa výdavkov obvineného, z ktorých by bolo možné spoľahlivo zistiť zavinenie z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona. Súd zdôrazňuje, že uznanie viny z prečinu zanedbania povinnej výživy prichádza do úvahy len v prípade preukázania, že u obvineného išlo o zavinené neplnenie vyživovacej povinnosti. Samotné neplatenie výživného, bez náležitého zistenia, či bolo v schopnostiach a možnostiach obvineného plniť si vyživovaciu povinnosť pritom na podanie obžaloby za prečin zanedbania povinnej výživy nepostačuje. Dokazovanie týchto skutočností, vrátane okolností prípadne vylučujúcich trestnú zodpovednosť patrí k základným povinnostiam prokurátora v rámci prípravného konania tak, aby boli objasnené všetky skutočnosti, ktoré odôvodňujú opodstatnenosť postavenia obvineného pred súd. Orgány činné v trestnom konaní sú totiž povinné v prípravnom konaní postupovať tak, aby boli dostatočne objasnené, najmä fundamentálne podklady pre rozhodnutie o postavení resp. nepostavení obvineného pred súd, najmä, že či sa skutok stal, či vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu, či skutok spáchal obvinený a či neexistujú okolnosti, ktoré vylučujú trestnú zodpovednosť.

Keďže nebolo preukázané, že obvinený sa pobytom v cudzine vyhýba trestnému konaniu (trestné stíhanie bolo začaté v čase, keď sa obvinený v cudzine už dlhodobo zdržiaval), dokonca z ničoho nevyplýva, aby obvinený kedykoľvek bol na území M., teda nebolo preukázané, že v cudzine sa zdržiava s úmyslom vyhnúť sa trestnému konaniu, pričom orgány činné v trestnom konaní ani napriek dostupným informáciám nevykonali všetky úkony smerujúce k zisteniu miesta, kde sa obvinený zdržiava, neboli splnené podmienky na konanie proti ušlému a preto súd prvého stupňa podľa názoru krajského súd správne a zákonne rozhodol o odmietnutí podanej obžaloby a vrátení veci späť prokurátorovi. V prípadoch, v ktorých osoba obvinená z trestného činu nebola osobne oboznámená s trestným stíhaním, nemôže byť považovaná za osobu, ktorá sa vzdala práva zúčastniť sa na pojednávaní a obhajovať sa, iba na základe skutočnosti, že má status ušlého na základe domnienky založenej na nedostatočne zistenom skutkovom stave. Navyše, nemôže byť na obvinenom, aby preukázal, že sa nesnažil vyhýbať spravodlivosti alebo, že jeho neprítomnosť bola spôsobená vis maior.

Trestné stíhanie obvineného sa tým nekončí, ale pokračuje opäť v štádiu tzv. prípravného konania. Ani krajský súd týmto svojím rozhodnutím neskončoval, že obvinený trestný čin nespáchal. Jeho

postavenie pred súd však môže byť vykonané len zákonným spôsobom, t.j. na podklade riadnej obžaloby a pri zachovaní zákonného procesného postupu.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd nepovažoval sťažnosť prokurátora za dôvodnú a rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasný

Poučenie:

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.